

móttan alakjával inkább Tuskónak kellett volna becézni. Családi színelőadásaink egyik főszereplőjeként ő játszotta a szamarat. Húsos ajka fölé bajuszt ragasztotunk, szájába cseréppipát dugtunk. Öcsém, aki a juhászt alakította, bajusztalanul és pipátlanul rajta lovagolt. Zelenkáné előadásainkban nem szerepelt. Senki nem mert volna a hátára kapaszkodni.

Mihály jobb lábszára kellemetlenül megrándult. Tétován elindult. Egy ház előtt, amely a volt lakására emlékeztette, megállt. A lompos fekete kutyák most is ott várakoztak, de nem ugattak. Valamit sugdostak egymásnak. A szájmozgásukból megfejthető volt a mondanivalójuk. Az egyik azt súgta, skizofrénia. A másik, tudathasadás. Figyelmeztetőn, titkolózásra intőn pofájuk elé emelték mancsukat. Martin du Garde negyvenévesen kijelentette, nincs Isten, és mindenkit arra intett, ha netán ezt később visszavonja, ne a szenilis vénembernek higgyenek, ha-

nem annak, amit most mondott. Einstein és Newton viszont nem a zsenialitásuk építette kötélhágcsóba kapaszkodtak, hanem ószövetségi istenek szakállába. Ez elgondolkoztató. Kóbor apácák beszéde, legyintett Mihály. A közeledő csend felé fordult, amely egynegyedes szünetjelekkel halkult el. Falsnak és sejtelmesnek tűnt egyszerre. Aztán elsötétült. Minden a gyász színébe olvadt, házak, állatok, gondolatok. Az ég megdördült. Te rohadt picsa! Ordították a tevék a beláthatatlan messzeségből. Mihály szíve összeszorult. De hiszen én férfi vagyok! Na és? – röhögtek a tevék. Lassan mégis megvirradt. A hajnal szelíd női hang köszöntötte: „Valamikor nagyon szerettelek.” Élet Mihály elmosolyodott.

Sokáig töprengtem a koszorúdra írandó szövegen. Jókedvemben már asszonykorában is vidám nevekkal ajándékoztam meg a lányt. Az „Isten veled, Kökörcsin”-t választottam. Most már csak ezt ismétlegtem.

MILE ZSIGMOND ZSOLT

Szövetség

Szilágyi Domokosnak

*Fűzek, borzongók,
bükkök, szilajok,
cseresznyefák, pirosak, verebesek,
békák és vízicsibék,
virágok, csípős, tejes füvek,
kik lábszáram vörösre verdestétek,
ti vagytok a tanúim rá.*

*Vér is folyt
annál a szövetségkötésnél:
felsebzett ujjunkat a sátorban
összeérintettük a fiúkkal.*

*Látta a nap,
a hold,
erdő-mező,
csillagok,
állatok,
az öregek a lócáról.*

*Este a csalogány,
reggel a rigó adta rá áldását,
a verebek szinte állandóan.*